

Skarga wniesiona w dniu 2 września 2010 r. przez Konkurrenten.no AS przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA

(Sprawa E-14/10)

(2010/C 320/11)

Skarga przeciwko Urzędowi Nadzoru EFTA została wniesiona do Trybunału EFTA w dniu 2 września 2010 r. przez spółkę Konkurrenten.no AS, reprezentowaną przez Jona Midthjella, adwokata Advokatfirmaet Midthjell AS, Grev Wedels plass 5, 0151 Oslo, NORWAY.

Skarżący występuje do Trybunału EFTA o:

- 1) stwierdzenie nieważności decyzji Urzędu Nadzoru EFTA nr 254/10/COL z dnia 21 czerwca 2010 r. (AS Oslo Sporveier i AS Sporveisbussene);
- 2) obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- Skarżący, Konkurrenten.no AS, jest prywatnym przewoźnikiem działającym na norweskim rynku autobusów pospiesznych.
- W dniu 11 sierpnia 2006 r. Skarżący wniósł skargę w Urzędzie Nadzoru EFTA zawierającą zarzut, że miasto Oslo przyznając pomoc AS Oslo Sporveier (obecnie: Ruter AS) oraz jej spółce zależnej Sporveisbussene (obecnie: Unibuss AS) naruszyło art. 61 Porozumienia EOG.
- Na podstawie zaskarżonej decyzji Urząd Nadzoru EFTA zamknął sprawę. Urząd uznał, że przyznano pomoc państwa sprzeczną z art. 61 ust. 1 i art. 49 Porozumienia EOG i rozporządzeniem (WE) nr 1370/2007. Ponadto Urząd stwierdził, że pomoc ta była istniejącą pomocą zgodnie z art. 1 lit. b) ppkt (i) i (v) części II protokołu 3 do porozumienia o nadzorze i Trybunale oraz że pomoc ta ustała w 2008 r. W związku z tym Urząd uznał, że dalsze działania nie są konieczne.
- Skarżący twierdzi, że Urząd Nadzoru EFTA:
 - pomylił się, uznając pomoc udzieloną w latach 2000–2008 za pomoc istniejącą, biorąc pod uwagę, że nową licencję na dostarczanie lokalnych usług transportu autobusowego w mieście Oslo przyznano pod koniec 1999 r., oraz naruszył ciążący na nim obowiązek wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego,
 - pomylił się, uznając pomoc udzieloną w latach 1997–2000 za pomoc istniejącą, biorąc pod uwagę liberalizację rynku transportu autobusowego, oraz naruszył ciążący na nim obowiązek wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego, oraz
 - nie uzasadnił wystarczająco przyczyn swojej decyzji.